

DANIELLE STEEL

Vrienden voor het leven

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

**Ik draag dit boek op aan Nick Traina en
Max Leavitt, stralende sterren, en de
blijvende voetafdrukken die ze in ons
hart hebben gezet.**

**En aan mijn dierbare kinderen, Beatrix,
Trevor, Todd, Sam, Victoria, Vanessa,
Maxx en Zara. Alstublieft God, laat hen altijd
tot de overlevenden behoren.
Ik hou zielsveel van jullie!**

– Mammie/ds

Het toelatingsproces van Atwood had zes maanden opgeslokt en alle ouders bijna tot waanzin gedreven met alle open dagen, kennismakingen en diepgaande gesprekken, soms wel twee, en de evaluatie van elk kind. Als er al een broer of zus op de school zat was dat een voordeel, maar de kinderen werden allemaal op hun eigen verdiensten beoordeeld, of ze nu een broer of zus op school hadden of niet. Atwood was een van de weinige gemengde particuliere scholen in San Francisco – de meeste oude, gevestigde instituten lieten alleen jongens of meisjes toe – en het was de enige die van groep twee tot en met het eind-examen van de middelbare school liep, wat heel aantrekkelijk was voor ouders die het hele proces niet nog eens wilden doorlopen bij de keus voor de middelbare school of een overstap na de onderbouw.

De uitslagen waren eind maart verstuurd, en ze waren met net zoveel spanning tege-

moetgezien als een toelatingsbrief van Harvard of Yale. Sommige ouders gaven ruiterlijk toe dat het eigenlijk krankzinnig was, maar toch vonden ze het de moeite waard. Atwood was een geweldige school, zeiden ze, waar iedere leerling de individuele begeleiding kreeg die hij of zij nodig had. De school had ook een enorme sociale status (waar ze liever niet over praatten), en leerlingen die hun best deden op de middelbare school werden doorgaans toegelaten op fantastische vervolgopleidingen, zoals de eerbiedwaardige Ivy League-universiteiten. Een kind op Atwood krijgen was een meesterzet. De school telde ongeveer zeshonderdvijftig leerlingen, was gunstig gelegen in Pacific Heights en had kleine klassen. Be-roepskeuze- en studiebegeleiding en psychologische ondersteuning behoorden tot het standaard dienstenpakket.

Toen de nieuwe leerlingen van groep twee voor het eerst naar school mochten, op de eerste woensdag van september, was het een van die zeldzame warme nazomerdagen in San Francisco. Het was al sinds zondag overdag meer dan dertig graden, en 's nachts werd het nauwelijks koeler. Het was maar een of twee keer per jaar zo warm, en iedereen wist dat

zodra de mist aan kwam rollen, wat onvermijdelijk zou gebeuren, de warmte voorbij zou zijn. Dan was het overdag weer een graad of vijftien, met stevige windvlagen, en 's nachts een graad of tien.

Marilyn Norton genoot meestal van mooi weer, maar nu ze negen maanden zwanger was en elk moment kon bevallen, viel het haar zwaar. Ze was in verwachting van haar tweede kind, weer een jongetje, en het zou een forse baby worden. Ze kon zich amper bewegen in de hitte, en haar enkels en voeten waren zo gezwollen dat ze haar voeten alleen nog in rubberen teenslippers had kunnen krijgen. Ze droeg een reusachtige witte korte broek die te strak zat en een wit T-shirt van haar man dat om haar bolle buik spande. Ze had niets meer wat nog paste, maar het kind zou nu snel komen. Ze was allang blij dat ze nog bij Billy's eerste schooldag kon zijn. Hij had ertegen opgezien, en ze wilde hem steunen. Zijn vader Larry had hem zullen brengen, tenzij Marilyn moest bevallen, want dan zou de buurvrouw het doen, maar Billy wilde het liefst zijn moeder bij zich hebben die eerste dag, zoals alle kinderen. Ze was dus blij dat ze er was, en Billy hield haar hand stevig vast toen ze naar

het mooie, moderne schoolgebouw liepen. Het was vijf jaar tevoren gebouwd, met veel financiële steun van de ouders van de toenmalige leerlingen en dankbare ouders van ex-leerlingen die goed terecht waren gekomen.

Toen ze vlak bij de school waren, keek Billy gespannen naar zijn moeder op. Hij hield een kleine football onder zijn arm geklemd en hij miste zijn twee middelste voortanden. Hij had een dikke bos krullend rood haar en een brede glimlach, net als zijn moeder. Wanneer hij lachte, zag hij er zo snoezig uit zonder zijn voortanden dat zijn moeder wel moest grinniken. Billy was een schattig kind, nooit lastig. Hij wilde het iedereen naar de zin maken, deed lief tegen haar en wilde dolgraag in de smaak vallen bij zijn vader, en hij wist dat hij dat kon bereiken door met hem over sport te praten. Hij onthield alles wat zijn vader hem over elke wedstrijd vertelde. Hij was vijf, en hij zei nu al een jaar dat hij later bij de 49ers wilde footballen. 'Mijn zoon!' zei Larry Norton altijd trots. Hij was bezeten van football, honkbal en basketbal. Hij speelde golf met zijn cliënten en tenniste in het weekend. Elke ochtend trainde hij braaf en hij spoorde zijn vrouw aan dat ook te doen. Ze had een fantas-

tisch figuur, als ze niet zwanger was tenminste, en ze was met hem blijven tennissen tot ze te dik werd om nog naar de bal te kunnen rennen.

Marilyn was dertig. Ze had Larry acht jaar eerder leren kennen bij de verzekeringsmaatschappij waar ze allebei werkten. Het was haar eerste baan geweest na haar studie. Larry was acht jaar ouder dan zij en een knappe vent. Hij had haar meteen opgemerkt en haar geplaagd met haar koperrode haar. Alle vrouwen op kantoor vonden hem een lekker ding en wilden met hem uit, maar Marilyn was de gelukkige winnaar, en ze was op haar vierentwintigste met hem getrouwd. Ze raakte al snel in verwachting van Billy, en ze had vijf jaar gewacht voordat ze weer zwanger raakte. Larry was opgetogen toen hij hoorde dat hij nog een zoon kreeg; ze zouden hem Brian noemen.

Larry was korte tijd professioneel honkballer geweest in de minor leagues. Hij had een legendarische werparm, en iedereen geloofde dat hij daarmee in de major leagues zou komen, maar een verbrijzelde elleboog door een skiongeluk had een einde gemaakt aan zijn honkbaltoekomst, en hij was het verzekerings-

wezen in gegaan. Het had hem verbitterd, en hij had de neiging te veel te drinken en dan met vrouwen te flirten. Hij zei altijd dat hij gewoon een gezelligheidsdrinker was. Hij was de gangmaker op elk feest. En na zijn huwelijk met Marilyn had hij zijn baan opgezegd en was hij voor zichzelf begonnen. Het verkopen zat hem in het bloed, en hij had een heel succesvol assurantiebedrijf opgebouwd waar zijn gezin goed van kon leven, met veel luxe. Hij had een mooi huis in Pacific Heights gekocht en Marilyn hoefde niet meer te werken. Larry's favoriete cliënten waren de professionele topsporters, die hem vertrouwden. Daar dreef zijn bedrijf op. Hij was nu achtendertig, en hij had een goede reputatie en een degelijke onderneming. Hij vond het nog steeds jammer dat hij zelf geen beroepssporter was, maar hij gaf grif toe dat hij een geweldig leven had, een knappe vrouw en een zoon die ooit profsporter zou worden, als Larry het voor het zeggen had. Larry Nortons leven was anders verlopen dan hij had gepland, maar hij was een gelukkig mens. Hij had niet bij Billy's eerste schooldag kunnen zijn, omdat hij die ochtend een werkontbijt had met een van de 49ers. Zijn cliënten gingen altijd voor, zeker

als het sterren waren. Maar er waren maar weinig andere vaders meegekomen, en Billy vond het niet erg. Zijn vader had hem een gesigneerde football en wat footballkaartjes beloofd van de speler met wie hij ging ontbijten. Billy was dolblij, en hij nam er genoeg mee dat alleen zijn moeder met hem meeging.

De juf die de kinderen bij de deur opwachtte, glimlachte hartelijk naar Billy, die verlegen naar haar opkeek, zonder de hand van zijn moeder los te laten. De juf was mooi en jong, met lang blond haar. Ze zag eruit alsof het ook haar eerste dag was. Op haar naamplaatje stond dat ze onderwijsassistent was en juf Pam heette. Billy kreeg ook een naamplaatje op en toen ze binnen waren, bracht zijn moeder hem naar zijn lokaal, waar al een stuk of tien kinderen aan het spelen waren. Zijn juf kwam hem meteen begroeten en vroeg of hij zijn football niet liever in zijn kastje legde, zodat hij zijn handen vrij had om te spelen. Ze heette juf June, en ze was ongeveer net zo oud als Billy's moeder.

Billy aarzelde even en schudde toen zijn hoofd. Hij was bang dat iemand zijn football zou stelen. Marilyn stelde hem gerust en haalde hem over te doen wat de juf zei. Ze hielp

hem zijn kasje te vinden in de rij open kastjes waar al spullen van andere kinderen en een paar truien in lagen. Toen ze weer in het lokaal kwamen, zei juf June dat hij vast wel zin had om met de blokken te spelen tot de klas compleet was. Hij dacht erover na en keek weifelend naar zijn moeder, die hem een duwtje in de richting van de blokkenhoek gaf.

‘Thuis speel je toch ook graag met blokken?’ spoorde ze hem aan. ‘Ik blijf echt wel. Ga jij maar spelen. Ik zit hier.’ Ze wees naar een stoeltje en liet zich er met veel moeite op zakken. Ze zou een hijskraan nodig hebben om weer overeind te komen, dacht ze. Juf June liep met Billy mee naar de blokken en hij begon een fort te bouwen met de grootste. Hij was een flinke jongen, lang en sterk, tot genoeg van zijn vader. Larry kon zich goed voorstellen dat zijn zoon footballer zou worden. Hij had gezorgd dat het Billy’s droom werd zodra de jongen kon praten, en zelf had hij ervan gedroomd sinds hij zijn stevige baby voor het eerst had vastgehouden. Billy was forser dan de meeste kinderen van zijn leeftijd, maar hij was een zachtaardige, lieve jongen. Hij deed nooit agressief tegen andere kinderen en had veel indruk gemaakt tijdens